

**ELEMENTUL
CENTRAL:**

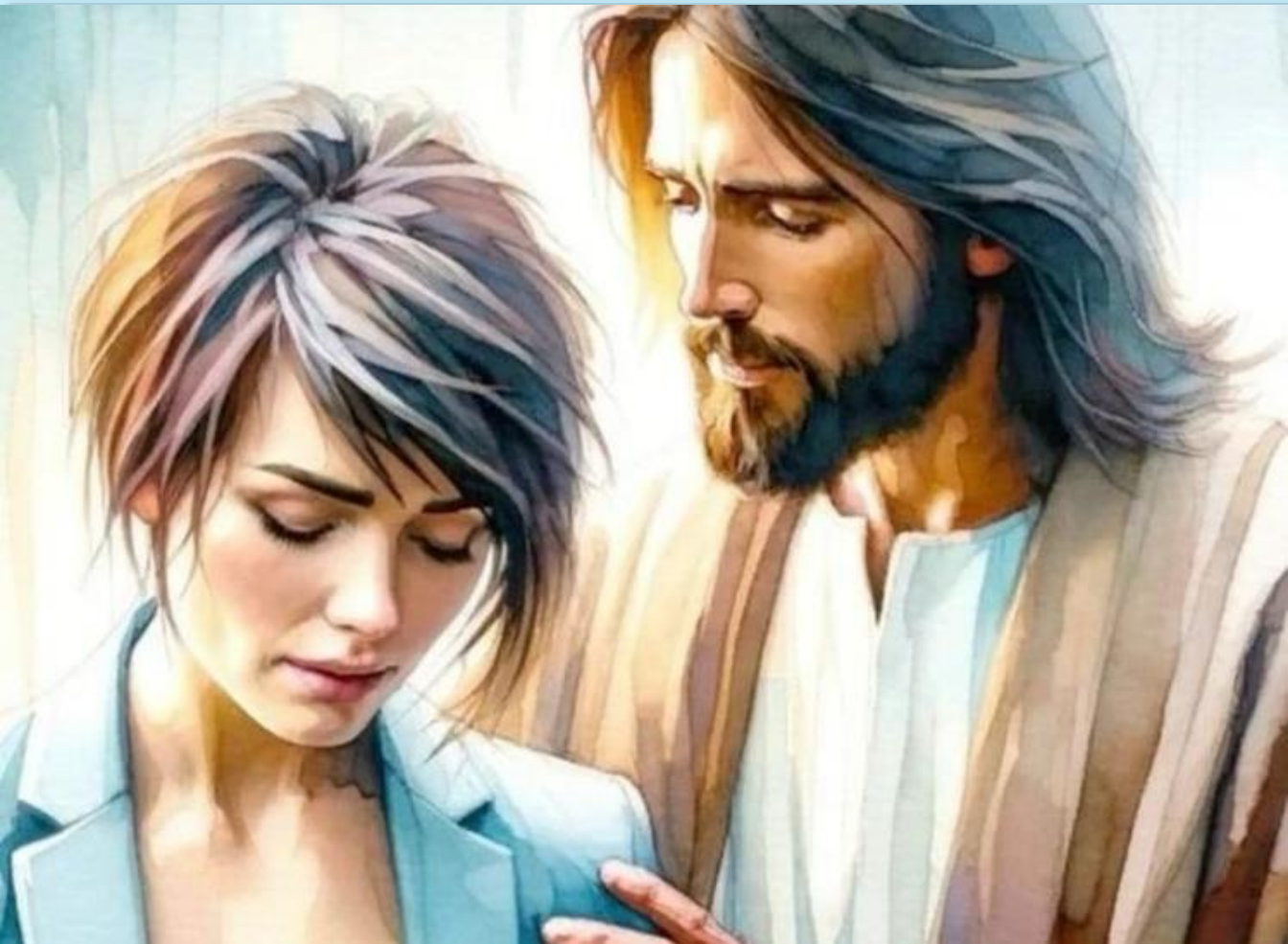

**IUBIRE SAU
EGOISM?**

**Studiul 2 pentru
13 aprilie 2024**

“Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.” (Isaia 41:10)

Anul 70 a marcat sfârșitul Israelului ca națiune. Deși Roma a devastat Ierusalimul și Templul, alte puteri au fost implicate în acel război.

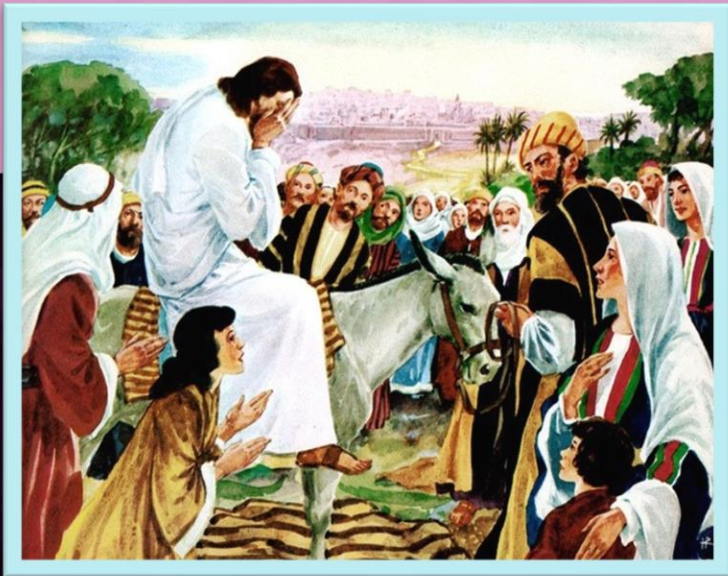
Pe de o parte, Satana l-a îndemnat pe Israel să-l respingă pe Mesia și apoi să-și revendice dreptul de a distruge națiunea. Pe de altă parte, Dumnezeu a avertizat în mod repetat asupra consecințelor respingerii Lui; a întârziat executarea pedepsei; și a pregătit un popor, Biserica, să ridice torța adevărului și să lumineze lumea cu mesajul iubirii Sale.

- Lecții de la distrugerea Ierusalimului:**
 - Respingerea iubirii lui Dumnezeu.**
 - Grija lui Dumnezeu față de poporul Său.**
- Lecții de la primii creștini:**
 - Devotament în ciuda persecuției.**
 - Ajutorarea celui în nevoie.**
 - Dragostea, semnul identității noastre.**

LECTȚII DE LA DISTRUGEREA IERUSALIMULUI

REPINGEREA IUBIRII LUI DUMNEZEU

“Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!” (Matei 23:37)

Isus a plâns când se apropia de Ierusalim (Luca 19:41-44). El știa că vor suferi consecințele respingerii lor încăpățânată a chemărilor iubitoare din partea lui Dumnezeu (Matei 23:37).

A plâns pentru că tragedia ar fi putut fi evitată. Pentru că Dumnezeu ne iubește atât de mult încât nu vrea ca nimeni să moară, ci ca toată lumea să aibă viață veșnică (Ioan 5:39-40; Ez. 18:31-32).

Istoria ne spune că evreii s-au răzvrătit în anul 66 împotriva abuzurilor romane. Diferitele facțiuni evreiești s-au luptat între ele, în timp ce romanii au asediat orașul. În anul 70 totul s-a încheiat. Titus a distrus Ierusalimul și Templul. Un milion de evrei au pierit.

Dar istoria nu ne spune cum Satan i-a îndemnat pe evrei la răzvrătire și pe romani la răzbunare. Distrugerea Ierusalimului a fost lucrarea directă a diavolului. Îndepărtându-se de sursa vieții, Israelul a fost la mila unui dușman care caută doar distrugerea și moartea.

GRIJA LUI DUMNEZEU FAȚĂ DE POPORUL SĂU

“Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare” (Isaia 41:10)

În dragostea Sa, Dumnezeu a dat ocazia tuturor celor care doreau să scape de distrugere. El a dat un semn: Ierusalimul înconjurat de armate (Luca 21:20).

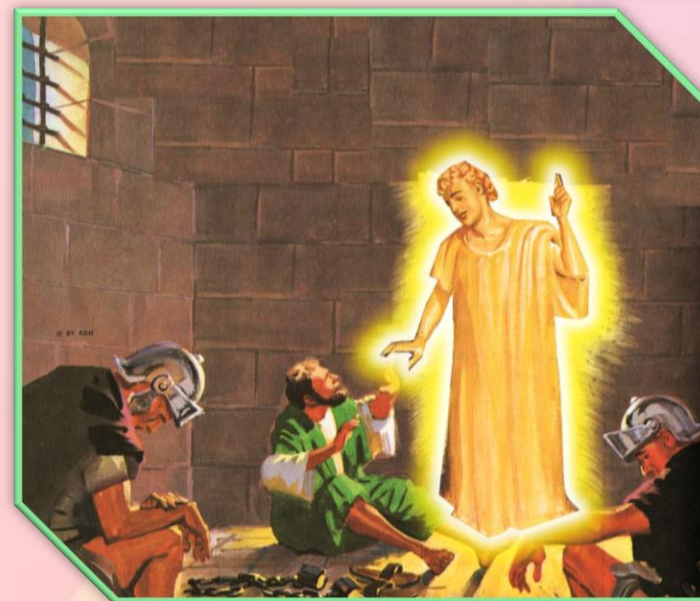
Gaius Cestius Gallus a împlinit acel semn în anul 66. Asediul a fost ridicat, iar conducătorul zelotului Eleazar ben Simon i-a urmărit pe romani și i-a învins.

Toți cei care au crezut în cuvintele lui Isus au profitat de acel moment în care Ierusalimul a fost lăsat nepăzit pentru a fugi.

Câteva luni mai târziu, Nero l-a trimis pe Vespasian să înăbușe rebeliunea. Din anul 67 până în 70, asediul a fost permanent.

Dumnezeu poate și vrea să-și protejeze copiii, chiar și în cele mai grele vremuri (Ps. 46:1; Is. 41:10). Cu toate acestea, mulți și-au pierdut viața din cauza credințioșiei lor față de Dumnezeu (Evr. 11:35-38).

De ce unii sunt protejați și alții, aparent, abandonați de Dumnezeu?

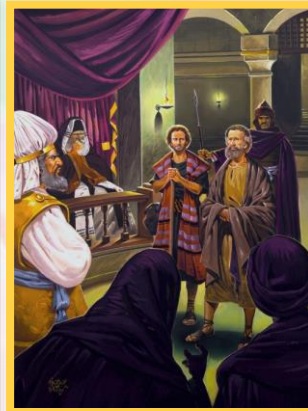
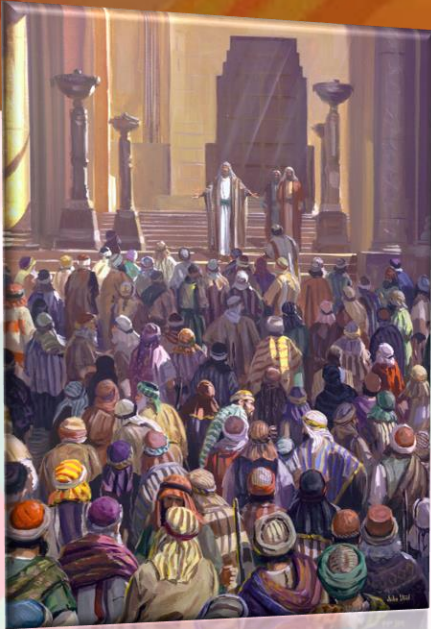
“Misterioasa providență care îl lasă pe cel drept să sufere persecuția din mâna celor răi a generat mare nedumerire pentru mulți care sunt slabi în credință. Unii sunt gata să-și abandoneze chiar încrederea în Dumnezeu deoarece El le îngăduie celor mai josnici oameni să prospere, în timp ce oamenii buni și curați sunt apăsați și chinuiți de puterea lor crudă. «Cum», se ridică întrebarea, «poate Acela care este drept și îndurător și care este și nemărginit în putere să tolereze o așa nedreptate și apăsare?» Aceasta este o problemă care nu ne privește. Dumnezeu ne-a dat dovezi suficiente ale iubirii Sale și nu trebuie să ne îndoim de bunătatea Sa pe motiv că nu putem înțelege acțiunile providenței Sale”

LECTȚII DE LA PRIMII CREȘTINI

DEVOTAMENT ÎN CIUDA PERSECUȚIEI

"Saul, de partea lui, făcea prăpăd în biserică; intra prin case, lua cu sila pe bărbați și pe femei și-i arunca în temniță." (Fapte 8:3)

Începuturile au fost cu adevărat pline de speranță: convertirile au fost numărate la mii (Fapte 2:41; 4:4); credincioșii propovăduiau cu putere (Fapte 4:31; 5:42).

Dar inamicul era neliniștit. Mai întâi cu amenințări (Fapte 4:17-18); apoi, pedepse (Fapte 5:40); în cele din urmă, cu moartea (Fapte 7:59).

Din cauza persecuției ridicate de Saul, ucenicii au fost împrăștiați (Fapte 8:1). Dar, departe de a se stinge lumina, datorită credincioșilor devotați, ea a strălucit mult mai tare în toată lumea cunoscută (Fapte 8:4; 11:19-21; Rom. 15:19; Col. 1:23).

Isus dăduse Bisericii Sale o misiune și puterea de a o duce mai departe (Fapte 1:8). Nicio putere, fizică sau spirituală, nu poate opri înaintarea Evangheliei (Matei 16:18). „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră!” (Rom. 8:31)

AJUTOR CELUI ÎN NEVOIE

"Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia." (Fapte 2:45)

Ce efect a avut Evanghelia asupra primilor creștini (Fapte 2:42-47)?

Credeau în doctrina lui Isus

Cei ce aveau darul, însănătoșeau pe cei bolnavi

Aveau în comun toate lucrurile

Împărțeau ce aveau cu cei în nevoie

Aveau adunări publice

Aveau adunări în case unde sărbătoreau Sfânta Cină

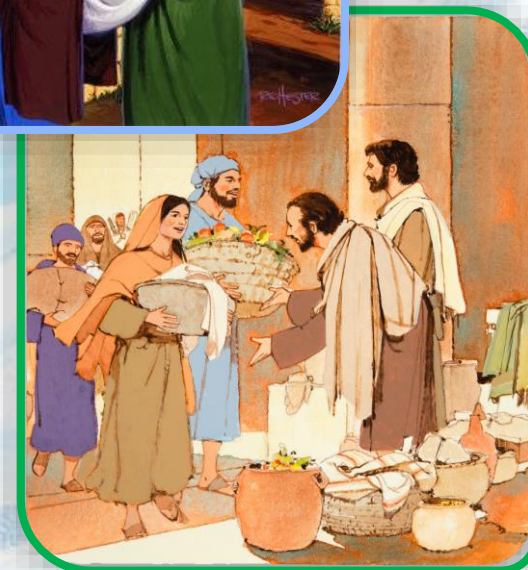
Trăiau cu bucurie și simplitate în inimă

Îl lăudau pe Dumnezeu

Ca ambasadori ai lui Hristos, ei L-au imitat pe Isus. Grijindu-se de nevoile celor din jur, ei au câștigat favoarea întregului oraș.

Ca și atunci, Biserica trebuie să fie caracterizată de iubirea creștinilor unii față de alții și de preocuparea pentru comunitatea lor.

DRAGOSTEA, SEMNUL IDENTITĂȚII NOASTRE

“Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” (Ioan 13:35)

Fiecare dintre părțile implicate în conflictul cosmic are propriile sale caracteristici: Satana urăște și distruge; Dumnezeu iubește și restaurează.

Adepții unui partid sau al altuia acționează conform acestor modele. Dacă Îl urmăm pe Dumnezeu, o vom arăta prin iubirea arătată altora (1 Ioan 4:20-21).

Creștinii din secolele al II-lea și al III-lea pun în practică iubirea dezinteresată. În timpul a două mari pandemii (în anii 160 și 265), aceștia s-au dedicat îngrijirii celor afectați, fără a ține cont de propria lor siguranță.

S-au dat pe ei înșiși din dragoste și au beneficiat milioane de oameni. Dar ei nu și-au atras atenția asupra lor, ci asupra Celui pentru care au fost dispuși să-și dea viața, Mântuitorul lor: Isus.

“Fiecare suflet are privilegiul de a fi un canal viu, prin care Dumnezeu să-i poată transmite lumii comorile harului Său, bogățiile de nepătruns ale Domnului Hristos. Nimic nu dorește Domnul Hristos mai mult decât să aibă slujitori care să reprezinte spiritul și caracterul Său în lume. De nimic nu are nevoie lumea mai mult decât de manifestarea iubirii Mântuitorului prin oameni. Tot cerul așteaptă să existe canale prin care uleiul sfânt să poată fi revărsat spre a fi o bucurie și o binecuvântare pentru inima oamenilor”